

ճար եղաւ այս բացայայտ խոստովանութենէն: Ինչն ալ աղէկ չէր տեսնուածըրը դաւկին վիճակը, բայց թուական չէր յայտնուիլ իր վատերուն հետ: Թամբ որ է մէկու, մինչեւ իսկ ասորն ալ շատ քիչ անգամ կը խոսէր Ախիւհատմամբ, աստի՛կ անոր այս ծանրութիւնը յայտնութիւնը յուզեց, արարեացունց զինքս:

Տաւադուրուհին համար աճննէր օտարի ախի եր որ հասարակը բերով կը ասէր: Թալը եւ թէ՛ չայրին ալ կը կասուածը, ըսել է արդարացի երկիւղ մ'էր ինչ որ կ'զգար ինքն այնչափ սիրած Ախիւհի նկատմամբ:

Ինչն է կարելի շուտաւ, չկրցաւ մէնէնքիննէկ պատասխանի տալ զերածուսիին, ու բողոքել չէտով մը:

—Դուք ինչ ըսիք, հարցուն, չէ՞մ'իմ քո բան չունիք աղջիկը, եւ թէ՛ անտեղիք ինչ անոր նկատմամբ յայտնուած կ'անգժմենը:

—Ո՛հ արկիկ, պատասխանեց զերստիւհին, կարելի՛ բան է որ քոյր մը անտարբեր մնայ երբորը պիտեհուն մտեղէկ ու փոխովը զայն ապահովեմ: Բայց ինչ օգուտ որ խո՛ր արմատ ձրսն է եղորսս մէջ յուսանատեսութիւնը:

(Երանութեմէն)